

Fortellingen om Jemima Plaskeand

Det er så morsomt å se en flokk andunger sammen med en høne!

– Hør nå på historien om Jemima Plaskeand, som ble sint fordi bondekona ikke ville la henne klekke eggene sine selv.

Svigerinnen hennes, fru Rebekka Plaskeand, ville mer enn gjerne overlate klekkingen til noen andre.

«Jeg har ikke tålmodighet til å sitte i et rede i åtte og tyve dager, men det har heller ikke du, Jemima. Du ville latt eggene bli kalde, og det vet du!»

«Jeg ønsker å klekke mine egne egg. Jeg skal klekke dem helt selv», kvekket Jemima Plaskeand.

Hun prøvde å gjemme eggene sine, men de ble alltid funnet og tatt bort.

Jemima Plaskeand ble ganske frustrert. Så hun bestemte seg for å lage rede et stykke bortenfor gården.

En fin vårettermiddag dro hun av gårde langs grusveien som gikk opp bakken.
Hun hadde på seg et sjal og en kysehatt.

Da hun nådde toppen av bakken så hun en skog i det fjerne.

Hun tenkte at det så ut som et trygt og rolig sted.

Jemima Plaskeand var ikke spesielt vant til å fly. Hun løp noen meter nedover bakken og flakset med sjalet, og så hoppet hun opp i luften.

Hun fløy vakkert etter å ha kommet ordentlig i gang.
Hun gled av gårde over tretoppene helt til hun så et åpent sted midt i skogen, hvor trær og kratt var blitt fjernet.

Jemima landet ganske tungt, og begynte å vagge av gårde på leting etter et passe tørt sted å ha redet. Hun likte godt en trestubbe som stod blant noen høye revebjeller.

Men til sin forskrekkelse, oppdaget hun at det satt en elegant kledd herremann på stubben og leste en avis.

Han hadde sorte spisse ører og lysebrune barter.

«Kvakk?» sa Jemima Plaskeand, med hodet og kysen til siden. «Kvakk?»

Den galante herren løftet øynene sine opp over avisen og så undrende på Jemima.

«Har du gått deg bort, frue?» sa han. Han hadde en lang bustete hale som han satt på, for stubben var litt fuktig.

Jemima syntes han var svært sivilisert og ganske kjekk. Hun forklarte at hun ikke hadde gått seg bort, men at hun prøvde å finne et passende sted å bygge rede.

«Har det seg slik, ja!» sa herremannen med de lysebrune bartene, og stirret undrende på Jemima. Han brettet sammen avisen, og la den i lomma på frakken sin.

Jemima klaget over den ubrukelige høna.

«Virkelig? Så interessant! Jeg skulle ønske jeg kunne treffe den fuglen. Jeg hadde lært den å passe sine egne saker!

Men når det gjelder et rede, så blir ikke det noe problem. Jeg har en sekk full av fjær i vedskjulet mitt. Nei, kjære frue, du vil ikke være i veien. Du kan sitte der så lenge du ønsker», sa den bustete langhalede herremannen.

Han ledet vei til et svært gammelt, dystert hus blant alle revebjellene.

Det var bygget av kvistbunter og torv, og til skorstein hadde det to ødelagte bøtter som stod oppå hverandre.

«Dette er sommerboligen min. Du vil nok ikke finne jordhulen min – min vinterbolig – like bekvemmelig», sa den gjestfrie herremannen.

Det var et falleferdig skur på baksiden av huset, laget av gamle såpeesker. Herremannen åpnet døren, og viste Jemima inn.

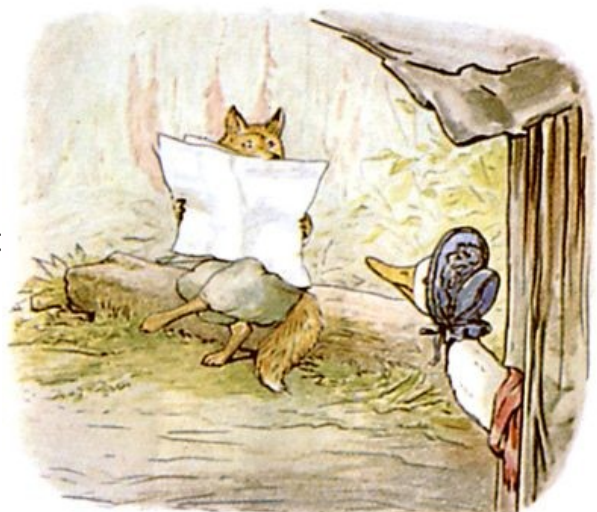
Skuret var nesten helt fullt av fjær – du kunne nesten bli kvalt. Men det var komfortabelt og svært mykt.

Jemima Plaskeand var ganske overrasket over at det var så mange fjær. Men det var svært komfortabelt, og hun laget et rede helt uten problemer.

Da hun kom ut, satt den brunbarte herremannen på en tømmerstokk og leste avisen – han hadde i alle fall brettet den ut, men han tittet over toppen av den.

Han var så høflig at han virket nærmest sørgmodig over å la Jemima dra hjem for natten. Han lovet å ta godt vare på redet hennes frem til hun kom tilbake igjen neste dag.

Han sa han elsket egg og kyllinger. Han ville bli stolt over å se et velfylt rede i vedskjulet sitt.

Jemima Plaskeand kom hver ettermiddag, og hun la ni egg i redet.

De var grønnhvite og ganske store. Den reveaktige herremannen beundret dem meget. Han pleide å snu dem rundt og telle dem når Jemima ikke var der.

Til slutt fortalte Jemima at hun hadde tenkt å begynne å ruge neste dag – «og jeg skal ta med meg en pose korn, så jeg ikke trenger å forlate redet mitt før eggene er klekket. Ellers kan de bli forkjølet», sa den samvittighetsfulle Jemima.

«Frue, du trenger da ikke å bry deg med den posen, jeg skal forsyne deg med havre.

Men før du går i gang med den langtekkelige rugingen din, har jeg tenkt å gi deg noe godt. La oss gjøre i stand et middagsselskap, for bare oss to.

Kan jeg be dem om å ta med noen urter fra gårdshagen så vi kan lage en smakfull omelett? Salvie og timian, mynte og to løk, og litt persille. Jeg skal ordne med smult til den fylte – smult til omeletten», sa den gjestfrie herremannen med lysebrune barter.

Jemima Plaskeand var litt enkel av seg. Ikke en gang salvie og løk gjorde henne mistenksom.

Hun gikk rundt i gårdshagen og nappet til seg biter av alle slags urter som brukes når man lager fylt andestek.

Og hun vagget inn på kjøkkenet og tok to løk fra en kurv.

På veien ut møtte hun collie-hunden Kim: «Hva skal du med de løkene der? Jemima Plaskeand, hvor er det du drar hver ettermiddag, helt alene?»

Jemima hadde ganske stor respekt for collien, så hun fortalte hele historien.

Collien lyttet, med det kloke hodet sitt til siden. Han gliste da hun beskrev den høflige herremannen med lysebrune barter.

Han stilte mange spørsmål om skogen, og om nøyaktig hvor huset og skuret befant seg.

Så gikk han ut, og trasket ned til landsbyen. Han gikk for å se etter to revehundsvælper som var ute på tur med slakteren.

En solfylt ettermiddag gikk Jemima Plaskeand opp grusveien for siste gang. Det var ganske tungt å gå med flere urtebunter og to løk i posen.

Hun fløy over skogen, og landet rett ovenfor huset til den bustete langhalede herremannen.

Han satt på en stubbe. Han snuste i luften, og stirret nervøst rundt i skogen. Da Jemima landet så skvatt han.

«Kom inn i huset så snart du har sett på eggene dine. Gi meg urtene til omeletten. Kom igjen!»

Han var ganske brå. Jemima Plaskeand hadde aldri hørt ham snakke slik før.

Hun følte seg overrasket og ukomfortabel.

Mens hun var inne hørte hun på baksiden av skjulet fottrinn som listet rundt. Noen med en sort nese sniffet under døra og låste den.

Jemima ble fryktelig redd.

Et øyeblikk etter kom de frykteligste lyder – bjeffing, gjøing, knurr og hyl, piping og klynking.

Og aldri mer så man noe til den revebartede herremannen.

Til slutt åpnet Kim døren til skuret, og slapp Jemima Plaskeand ut.

Dessverre løp valpene inn og gumlet i seg alle eggene før han kunne stoppe dem.

Han hadde et bitt på øret sitt, og begge valpene haltet.

Jemima Plaskeand ble brakt hjem, oppløst i tårer på grunn av eggene.

Hun la noen flere i juni, og dem fikk hun lov å beholde selv, men bare fire av dem klekket.

Jemima Plaskeand sa at det var på grunn av nervene hennes, men hun hadde alltid vært dårlig til å ruge.

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Et eventyr av Beatrix Potter (1866-1943). (Offentlig eiendom - public domain)

«Et gårdseventyr til Ralph og Betsy»

Originaltittel: The Tale of Jemima Puddle-Duck

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på: [The Tale of Jemima Puddle-Duck, 1908 \(gutenberg.org\)](http://TheTaleofJemimaPuddle-Duck,1908.gutenberg.org)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Beatrix Potter (1866-1943)

Kilde: [The Tale of Jemima Puddle-Duck, 1908 \(gutenberg.org\)](http://TheTaleofJemimaPuddle-Duck,1908.gutenberg.org)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.